

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ
ΑΝΑΚΟΠΗ

0146
ΑΡΙΘΜΟΣ /2023

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Γεωργία Παναγιώτου, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης και από τη Γραμματέα Βασιλική Παπαθεολόγου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 28 Σεπτεμβρίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ:

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», με ΑΦΜ 094014201, που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αιόλου αρ.86 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Διονυσίας Ακτύπη που κατέθεσε το με αριθμό Π4615986/27-9-2023 Γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών.

Ο ανακόπτων ζητά να γίνει δεκτή η από 17-2-2023 ανακοπή, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με ΓΑΚ/ΕΑΚ: δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη δικάσιμο αυτή, η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα από τη σειρά του οικείου πινακίου και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπό κρίση ανακοπή και για τους λόγους που διαλαμβάνονται σε αυτή, ο ανακόπτων ζητά να ακυρωθεί η με αριθμό 530/2023 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη Αθηνών, καθώς και η από 20-1-2023 επιταγή προς πληρωμή της ως άνω διαταγής πληρωμής. Επίσης, ζητά να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική του δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση ανακοπή, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτώς, κατ' άρθρο 218 παρ.1 ΚΠολΔ, σωρεύονται ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και ανακοπή κατά της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης(άρ.632 παρ.6 ΚΠολΔ), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο εισάγεται για να συζητηθεί στο παρόν Δικαστήριο(άρ.632 παρ.1, 933 παρ.3, 42 ΚΠολΔ), εφόσον ο εκτελεστός τίτλος(η υπ' αριθμ. 530/2023 διαταγή πληρωμής) εκδόθηκε από το Δικαστήριο αυτό και δεν προκύπτει ότι μετά την επίδοση της επιταγής προς πληρωμή ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών(άρ. 632 παρ.2, 937 παρ.3 ΚΠολΔ, 614 επ. ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η ως άνω ανακοπή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα(άρθρα 632 παρ.2 και 934 παρ.1 περ.α' ΚΠολΔ), τόσο κατά το μέρος που στρέφεται κατά της διαταγής πληρωμής, καθόσον η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στον ανακόπτοντα στις 2-2-2023 (βλ. φωτοτυπικό αντίγραφο της με αριθμό 11918/Β/2-2-2023 εκθέσεως επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης Όλγας Ευγενειάδου) και αντίγραφο της υπό κρίση ανακοπής επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή στις 21-2-2023 (βλ. φωτοτυπικό αντίγραφο της με αριθμό 6341Γ'/21-2-2023 εκθέσεως επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Σωκράτη Παπουλίδη), όσο και κατά το μέρος που στρέφεται κατά της επιταγής προς πληρωμή, καθώς από τα έγγραφα της δικογραφίας και τους ισχυρισμούς των διαδίκων, δεν προκύπτει ότι έχει επακολουθήσει άλλη πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης μετά από αυτή. Επομένως, η υπό κρίση ανακοπή πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

1. Προκειμένου να εκδοθεί η διαταγή πληρωμής απαιτείται η σωρευτική συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων του άρθρου 623 ΚΠολΔ και των αρνητικών προϋποθέσεων του άρθρου 624 ΚΠολΔ. Συγκεκριμένα, μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές

απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον πρόκειται για ιδιωτικού δικαίου διαφορά και η απαίτηση, καθώς και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, ενώ η έκδοση διαταγής πληρωμής μπορεί να ζητηθεί μόνο, αν η απαίτηση δεν εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο, ή αντιπαροχή και το ποσό χρημάτων ή χρεογράφων που οφείλεται είναι ορισμένο. Εάν η απαίτηση, ή το πόσο αυτής δεν αποδεικνύονται εγγράφως, με το ίδιο έγγραφο δημόσιο ή ιδιωτικό, ο δικαστής οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής, εάν δε, παρά την έλλειψη αυτής της διαδικαστικής προϋπόθεσης, εκδοθεί διαταγή πληρωμής, τότε αυτή ακυρώνεται ύστερα από άσκηση ανακοπής του οφειλέτη. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής για τον λόγο αυτό απαγγέλλεται λόγω διαδικαστικού παραδέκτου, χωρίς όμως, με την απόφαση που θα εκδοθεί, να παράγεται δεδικασμένο ως προς την ύπαρξη της απαίτησης, η οποία δεν διαγνώστηκε (βλ. και ΑΠ 341/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 914/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 630 ΚΠολΔ, η διαταγή πληρωμής καταρτίζεται εγγράφως και πρέπει να περιέχει α. το ονοματεπώνυμο του δικαστή, που εκδίδει τη διαταγή πληρωμής, β. το ονοματεπώνυμο, το πατρώνυμο, την κατοικία, τη διεύθυνση καθώς και τον αριθμό φορολογικού μητρώου εκείνου που ζήτησε την έκδοση της διαταγής και αν πρόκειται για νομικό πρόσωπο την επωνυμία, τη διεύθυνση της έδρας του και τον αριθμό φορολογικού μητρώου, γ. το ονοματεπώνυμο, το πατρώνυμο, την κατοικία, τη διεύθυνση, καθώς και αν είναι εφικτό τον αριθμό φορολογικού μητρώου εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση και αν πρόκειται για νομικό πρόσωπο την επωνυμία, τη διεύθυνση της έδρας του, καθώς και αν είναι εφικτό τον αριθμό φορολογικού του μητρώου, δ. την αιτία της πληρωμής, ε. το ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων που πρέπει να καταβληθεί, στ. διαταγή πληρωμής, ζ. υπόμνηση σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται ότι έχει το δικαίωμα να ασκήσει ανακοπή μέσα στην προθεσμία που ορίζεται στο άρθρο 636 και η. υπογραφή του δικαστή. Σε ό,τι αφορά το καταβλητέο ποσό χρημάτων ή χρεογράφων, αυτό είναι αναγκαίο για την πλήρωση της προϋποθέσεως για την αναγκαστική εκτέλεση (άρθρο 916 ΚΠολΔ), καθόσον για να γίνει αυτή πρέπει να προκύπτει από τον εκτελεστό τίτλο το ποσό και το ποιόν της παροχής. Η αναφορά ειδικότερα στη διαταγή πληρωμής του καταβλητέου ποσού χρημάτων απαιτείται προκειμένου η σχετική απαίτηση να είναι εκκαθαρισμένη κατά την έννοια του άρθρου

916 ΚΠολΔ και να μπορεί έτσι η διαταγή πληρωμής να λειτουργήσει πράγματι ως εκτελεστός τίτλος, είναι δε εκκαθαρισμένη η απαίτηση όταν από τον τίτλο προκύπτει αυτή κατά ποσόν και ποιόν. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 916 ΚΠολΔ, αναγκαστική εκτέλεση δεν μπορεί να γίνει, αν από τον εκτελεστό τίτλο δεν προκύπτει η ποσότητα και η ποιότητα της παροχής. Η διάταξη αυτή έχει τεθεί κυρίως για την προστασία των συμφερόντων του οφειλέτη, ο οποίος κατά την έκδοση ή κατά την κατάρτιση του τίτλου πρέπει να τελεί σε γνώση του ποσού και του ποιού της παροχής, για την ικανοποίηση της οποίας επισπεύδεται σε βάρος του εκτέλεση (ΑΠ 572/1980 Νο Β 1980.1961, Οικονομόπουλος Δ.413, Μπρίνιας Ι. παρ.73, σελ.208). Συμπλήρωση του εκκαθαρισμένου της απαιτήσεως από στοιχεία ή έγγραφα εκτός του εκτελεστού τίτλου δεν είναι επιτρεπτή, η απαίτηση πρέπει να προκύπτει από τον ίδιο τον εκτελεστό τίτλο διαφορετικά ο τίτλος θεωρείται ανύπαρκτος (ΑΠ 572/1980 Νο Β 1980.1961. Εφ.Αθ. 1132/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικά δε εκ των διατάξεων των άρθρων 904, 915 και 916 ΚΠολΔ, σαφώς προκύπτει ότι για την ενέργεια αναγκαστικής εκτελέσεως δεν αρκεί η ύπαρξη εκτελεστού τίτλου, αλλά πρέπει η αξίωση κατά την οποία ενεργείται η εκτέλεση, να είναι βεβαία, μη εξαρτώμενη ήδη από αναβλητική αίρεση ή προθεσμία ή την επέλευση ορισμένου γεγονότος, έτι δε και εκκαθαρισμένη, ήτοι ορισμένη κατά το ποσό και το ποιόν της παροχής (ΕφΘεσ 696/1984 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΠειρ 3883/2020).

2. Κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του ν.2251/1994, που έχει τίτλο "προστασία καταναλωτών" και έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, αφού η καταχρηστικότητα ενός Γ.Ο.Σ. κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ισχύει κατά το χρόνο που γίνεται η χρήση αυτού (Ολ. Α.Π. 15/2007, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ1388/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), οι όροι που έχουν διαμορφωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών) απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, ο δε καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της συμβάσεως ή άλλης συμβάσεως από την οποία αυτή εξαρτάται. Εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ., συνεπεία

διαταράξεως της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του ιδίου ως άνω άρθρου 2 παρατίθεται ενδεικτικός κατάλογος ειδικών καταχρηστικών Γ.Ο.Σ., θεωρουμένων κατ' αμάχητο τεκμήριο καταχρηστικών (ΑΠ 1463/2017). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ιδίου ως άνω ν. 2251/1994, ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Ειδικότερα, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερομένη διάταξη του ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων (ΑΠ 1738/2009, ΑΠ 16/2009, ΑΠ 989/2004, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 1388/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλύει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η ανωτέρω έννοια του καταναλωτή, κατά το ν. 2251/1994, αποσκοπεί στη διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σε αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Στο πλαίσιο της ελληνικής εννόμου τάξεως, δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επεκτάσεως των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 δεν συνάγεται πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθειες τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και

πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλίσκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιαμέσης προς περαιτέρω μεταβίβαση τους. Έτσι, υπάγονται στην προστασία του ν. 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών (ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) (βλ. ΕφΑθ 1388/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει, ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως, όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντυπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών, ο καταναλωτής, ο οποίος έχει τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι το έτος, στο οποίο αναφέρεται η περίοδος εκτοκισμού, θα είναι το ημερολογιακό έτος 365 ημερών, δεν πληροφορείται το(πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ.3 ΑΚ. Η δανειστριά τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή-δανειολήπτη, ο οποίος πλέον - όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών - για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, χωρίς αυτή, η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας, ιδίως στη σύγχρονη εποχή,

όπου τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν, χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον επακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών(βλ. ΕΦΑΘ 1388/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

3. Περαιτέρω, όταν με τον λόγο της ανακοπής αμφισβητείται η ύπαρξη ή το ύψος της απαιτήσεως, ο λόγος αυτός έχει αρνητικό χαρακτήρα, αφού ο καθ' ου η ανακοπή, ο οποίος επέχει θέση ενάγοντος, έχει το υποκειμενικό βάρος, κατά τον γενικό δικονομικό κανόνα του άρθρου 338 παρ. 1 ΚΠολΔ, για την απόδειξη με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο της ύπαρξης και του ποσού της απαιτήσεώς του (ΑΠ 1861/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Είναι δε επιτρεπτή συμφωνία με την οποία η οφειλή του πιστούχου στην πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας. Με την εν λόγω συμφωνία προσδίδεται άνευ ετέρου σε ιδιωτικά έγγραφα πλήρης αποδεικτική ισχύς, την οποία διαφορετικά θα είχαν μόνο υπό τη συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 448 ΚΠολΔ, ελλείψει των οποίων θα περιέπυταν σε απλά δικαστικά τεκμήρια(άρ.339 ΚΠολΔ), πλην όμως, δεν αντιστρέφεται το βάρος αποδείξεως, καθώς ο δανειολήπτης διατηρεί το δικαίωμα ανταπόδειξης, ακόμα και αν συμφωνηθεί το αντίθετο(ΑΠ430/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Προκειμένου δε να εκδοθεί η διαταγή πληρωμής απαιτείται, όπως προαναφέρθηκε, η σωρευτική συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων του άρθρου 623 ΚΠολΔ και των αρνητικών προϋποθέσεων του άρθρου 624 ΚΠολΔ. Αν ο λόγος ανακοπής στηρίζεται στην αμφισβήτηση των ως άνω προϋποθέσεων, τότε ο δανειστής έχει υποχρέωση να αποδείξει τη συνδρομή τους, διότι οι προϋποθέσεις αυτές είναι απαραίτητες για την επέλευση της επιδιωκόμενης δια της σχετικής αιτήσεώς του, έννομης συνέπειας, ήτοι της έκδοσης έγκυρης διαταγής πληρωμής(βλ. Κ. Μπέη, Πολιτική Δικονομία, Ερμηνεία των άρθρων,σελ.244,ΜΕΦΠειρ.575/2022). Αν ο οφειλέτης αμφισβητήσει με λόγο ανακοπής το εκκαθαρισμένο της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε διαταγή πληρωμής δεν απαιτείται για το ορισμένο του λόγου αυτού να προσδιορίσει και το ύψος στο οποίο θα ανερχόταν η απαίτηση αν αυτή ήταν εκκαθαρισμένη(ΜΕΦΠειρ575/2022, ΕφΠειρ711/2011, ΕφΠειρ 5/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς, το βάρος της συνδρομής των θετικών και αρνητικών προϋποθέσεων έκδοσης διαταγής πληρωμής φέρει ο δανειστής. Όσο δε αφορά απαίτηση τράπεζας από σύμβαση δανείου, η οποία, κατά δικονομική συμφωνία των διαδίκων

αποδεικνύεται πλήρως από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων, στην περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης, σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί βάσει των αποσπασμάτων διαταγή πληρωμής, επικαλεσθεί με την ανακοπή του και αποδείξει ότι είναι άκυρος όρος του δανείου δυνάμει του οποίου έχει επιβαρυνθεί η εκ του δανείου οφειλή με επιπλέον χρηματικά ποσά πέραν του κεφαλαίου, όπως τόκους και έξοδα τα οποία έχουν ανατοκισθεί, κεφαλαιοποιηθεί και επανατοκισθεί με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο διαχωρισμός και η αφαίρεσή τους από τη συνολική απαίτηση με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς και ως εκ τούτου να μην αποδεικνύεται το ακριβές ύψος της από τα προσκομιζόμενα για την έκδοση διαταγής πληρωμής αποσπάσματα, αμφισβητεί όχι μόνο τη συνδρομή της αρνητικής προϋπόθεσης που σχετίζεται με το ορισμένο ποσό της απαίτησης, το να μην είναι δηλαδή εκκαθαρισμένη, αλλά και της θετικής προϋπόθεσης της σχετικής με την έγγραφη απόδειξη του ακριβούς ύψους της. Η αντίθετη άποψη κατά την οποία ο ανακόπτων πρέπει να επικαλεσθεί το ανεκκαθάριστο της απαίτησης αλλά επιπλέον και να προσδιορίσει το ποσό κατά το οποίο είναι ανεκκαθάριστη η απαίτηση, προκειμένου να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος ανακοπής, συνεπάγεται την ανεπίτρεπτη κεκαλυμμένη αντιστροφή του βάρους απόδειξης, αφού κατ' αυτόν τον τρόπο μετατίθεται στον ανακόπτοντα η υποχρέωση του καθ' ου η ανακοπή και αιτούντος την έκδοση διαταγής πληρωμής να επικαλεσθεί το ακριβές ύψος της απαίτησής του και να αποδείξει εγγράφως το βέβαιο και εκκαθαρισμένο αυτής (ΜΕφΠειρ 575/2022).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον τρίτο, κατά σειρά, λόγο της κρινόμενης ανακοπής, ο ανακόπτων εκθέτοντας ότι ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας και ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το (πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο που προσδιορίζεται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ.3 ΑΚ, ενώ όταν το επιτόκιο μίας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών, κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, αφού το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, αμφισβητεί το ύψος της ένδικης απαίτησης και το εκκαθαρισμένο αυτής, ισχυριζόμενος ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής είναι άκυρη καθόσον δεν είναι βέβαιο και εκκαθαρισμένο το ποσό που αφορά στους τόκους κεφαλαίου ποσού 1268,92 ευρώ και στους τόκους υπερημερίας

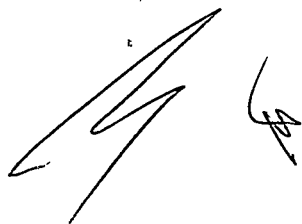

ποσού 186,58 ευρώ που περιλαμβάνει τη συνολική οφειλή. Με αυτό το περιεχόμενο, ο συγκεκριμένος λόγος της ανακοπής είναι επαρκώς ορισμένος, καθώς πλήττει πρωτίστως το κύρος του συμβατικού όρου, σε κάθε δε περίπτωση, είναι ορισμένος σύμφωνα και με την υπό στοιχείο (3) νομική σκέψη της παρούσας, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της καθ' ης ως αβάσιμου. Επίσης, είναι νόμιμος, ερειδόμενος στις διατάξεις των άρθρων 243 παρ.3, 281 ΑΚ, 2 παρ.6 και 7 του Ν.2251/1994, 624,916,924 ΚΠολΔ και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια εκ των οποίων γίνεται ειδική μνεία παρακάτω, χωρίς όμως να παραλείπεται ουδέν για την ουσιαστική εκτίμηση της υπόθεσης, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της με αριθμό

σύμβασης δανείου, η οποία καταρτίστηκε μεταξύ της καθ' ης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» και του ανακόπτοντος ως οφειλέτη, συμφωνήθηκε η χορήγηση από την πρώτη στον δεύτερο, δανείου ποσού 15.980 ευρώ, σύμφωνα με τους ειδικότερους όρους αυτής. Στο άρθρο 2 της εν λόγω σύμβασης, η οποία προσκομίζεται σε ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο, η συνολική διάρκεια αυτής ορίστηκε σε 22 έτη και θα εξοφλείται σε 40 συνεχείς εξαμηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, με πρώτη τοκοχρεωλυτική δόση καταβαλλόμενη την 10-10-2006 και η τελευταία την 10-4-2026. Επίσης, στην τελευταία παράγραφο του άρθρου 2, ορίστηκε ότι η βάση υπολογισμού των τόκων είναι, για τις ενήμερες οφειλές, ο μήνας 30 ημερών προς το έτος 360 ημερών και για τα ποσά σε υπερημερία, ο αριθμός των ημερών καθυστέρησης προς το έτος 360 ημερών. Περαιτέρω, λόγω υπερημερίας ως προς την καταβολή των δόσεων του δανείου από τον ανακόπτοντα, όπως αναφέρεται στην προσβαλλόμενη, η καθ' ης αιτήθηκε και πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθμ. 530/2023 (προσβαλλόμενης) διαταγής πληρωμής της Δικαστού του παρόντος Δικαστηρίου, με βάση την ανωτέρω σύμβαση δανείου, με την οποία υποχρεώθηκε ο ανακόπτων να καταβάλει στην καθ' ης η ανακοπή-αιτούσα την έκδοση της διαταγής πληρωμής, την συνολική ληξιπρόθεσμη οφειλή ποσού 10.009,51 ευρώ και συγκεκριμένα για ληξιπρόθεσμα χρεολύσια ποσό 8.554,01 ευρώ, τόκους κεφαλαίου ποσό 1.268,92 ευρώ,

τόκους υπερημερίας ποσό 186,58 ευρώ, καθώς και το ποσό των 260,00 ευρώ για δικαστική δαπάνη. Όπως ανωτέρω αναφέρεται, οι τόκοι στην ανωτέρω σύμβαση υπολογίζονταν με βάση έτος 360 ημερών. Περαιτέρω, κρίνεται ότι η περιεχόμενη στον ανωτέρω όρο συμφωνία, κατά την οποία οι τόκοι του δανείου, που χορηγήθηκε στον ανακόπτοντα υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών, ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο της οφειλής του, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 ΑΚ, δεδομένου ότι ο καταναλωτής έχει τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι το ημερολογιακό έτος, στο οποίο αναφέρεται η περίοδος εκτοκισμού, θα είναι αυτό των 365 ημερών. Επιπροσθέτως, η δανείστρια – ώδε καθ' ης η ανακοπή, διασπώντας με αυτόν τον όρο το έτος, στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργεί μια πρόσθετη επιβάρυνση στον καταναλωτή - δανειολήπτη - εν προκειμένω στον ανακόπτοντα, λόγω του ότι το επιτόκιο μιας ημέρας, προσδιοριζόμενο με βάση έτος 360 ημερών, επιβαρύνεται περισσότερο με τόκους κατά 1,3889%, σύμφωνα και με τα προεκτειθέμενα στη μείζονα πρόταση της παρούσας (βλ. και ΜΕΦΠειρ 1388/2023 'ο.π.). Τα ανωτέρω ισχύουν στην ένδικη υπόθεση, καθόσον ο ανακόπτων φέρει την ιδιότητα του «καταναλωτή», του Ν. 2251/1994, σύμφωνα και με τις νομικές σκέψεις της παρούσας. Επομένως, η ανωτέρω συμφωνία στην εν λόγω σύμβαση, με την οποία ορίζεται ότι οι τόκοι του δανείου, που χορηγήθηκε στον ανακόπτοντα, υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, είναι καταχρηστική και γι' αυτό άκυρη, σύμφωνα με τους ορισμούς της διάταξης του άρθρου 2 παρ. 6 του Ν 2251/1994 περί «προστασίας των καταναλωτών». Δεδομένων δε των ανωτέρω παραδοχών, δεν υπάρχει μερική ακυρότητα εν προκειμένω της διαταγής πληρωμής που αφορά μόνο στους υπολογισθέντες τόκους με βάση το έτος των 360 ημερών, αλλά πλήττεται συνολικά το κύρος αυτής, αφού δεν είναι εφικτός, με βάση τα έγγραφα δυνάμει των οποίων εκδόθηκε η ανακοπτόμενη, ο διαχωρισμός των ποσών αυτών, λόγω του είδους της εγγραφής. Συνεπώς, δεν γίνεται να αποδειχθεί εν γένει η ακριβής ποσότητα της απαίτησης, αλλά υπάρχει αμφιβολία για το ύψος αυτής, λόγω του ότι στο αιτούμενο ποσό συμπεριλαμβάνονται και κονδύλια που ενσωματώθηκαν με βάση τον ανωτέρω άκυρο όρο υπολογισμού των τόκων, με αποτέλεσμα η απαίτηση της καθ' ης να μην είναι

εκκαθαρισμένη στο σύνολό της, όπως ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 624 ΚΠολΔ (βλ. και ΕφΠειρ 575/2022, ΕφΠειρ 64/2021, ΕφΠειρ 511/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).Επομένως, ο λόγος αυτός της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως κατ' ουσία βάσιμος.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και παρελκούσης της εξέτασης των λοιπών λόγων της ανακοπής οι οποίοι κατατείνουν στο ίδιο αποτέλεσμα, πρέπει η κρινόμενη ανακοπή να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί η υπ' αριθμ.530/2023 διαταγή πληρωμής της Δικαστού του Ειρηνοδικείου Αθηνών καθώς και η κάτωθι αυτής από 20-1-2023 επιταγή προς πληρωμή. Τέλος, η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί μεταξύ των διαδίκων, λόγω του δυσχερούς του κανόνος δικαίου που εφαρμόσθηκε (άρθ. 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 530/2023 διαταγή πληρωμής της Δικαστού του Ειρηνοδικείου Αθηνών και την κάτωθι αυτής από 20-1-2023 επιταγή προς πληρωμή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, στις 20/11/2023, σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΑΠΑΘΕΟΛΟΓΟΥ

